

Harc az előttünk álló kihívásokkal

Dávid és Góliát történetének tanulságai – kicsit másképp!

BEVEZETÉS A BIBLIAI HARCMŰVÉSZETBE

Egy olyan tanítással folytatjuk a bibliaiskolai tanítás-sorozat bevezetését, amely összefoglalja az előttünk tornyosuló kihívásokkal szembeni harcunk lényegét, célját és módját, és egy sor nagyon fontos alapelvet felsorakoztat egyetlen konkrét történeten keresztül. Ez egyfajta bevezetés a bibliai harcművészetbe. Az egyik legnagyobb harci jelenetet fogjuk áttanulmányozni a Bibliából, amelyet mindenki jól ismer, remélve, hogy ez a tanulmány olyan üzenetekre és tanulságokra fog rávilágítani Dávid és Góliát történetéből, amelyet eddig talán még sosem gondoltunk végig! Ráadásul ez a történet nagyon személyessé is válhat, hiszen egyetlen emberről szól, egyetlen ember harcáról és győzelméről, amelynek rengeteg lelki-szellemi tanulsága lehet mindannyiunk számára. Dávid és Góliát jól ismert történetét fogjuk most először elolvasni, azután részletesen áttanulmányozni a **Sámuel első könyvének 17. fejezetéből:**

A filiszteusok összevonták seregeiket a harcra. A júdabeli Szókónál gyűltek össze, és tábornok utítottak Szókó és Azéká között Efesz-Dammímnál. Saul és az izráéliek is összegyűltek, tábornok utítottak az Élá völgyében, és csatarendbe álltak a filiszteusok ellen. Az innenső hegyen álltak a filiszteusok, a túlsó hegyen pedig az izráéliek. Közöttük völgy volt. Ekkor kilépett a filiszteusok seregéből egy kiváló harcos, név szerint Góliát, aki Gát városából való volt. Magassága hat könyök és egy arasz volt. Fején rézsisak volt, öltözete pikkelyes páncél, páncélja ötezer sekel súlyú rézből volt. Lábán rézvért és vállán rézdárda volt. Lándzsájának a nyele olyan vastag volt, mint a szövőszék tartófája, lándzsájának a hegye pedig hatszáz sekel súlyú vasból volt, és egy pajzshordozó ment előtte. Így állt ki, és odakiáltott Izráel csatasorainak: Miért vonultatok ki, és készültetek fel a harcra? Nézzétek, én filiszteus vagyok, ti pedig Saul szolgái! Válasszatok ki magatok közül egy embert, hogy síkra szálljon velem! Ha le tud győzni, és megöl engem, akkor mi leszünk a ti szolgáitok; de ha én győzöm le, és én ölöm meg őt, akkor ti lesztek a mi szolgáink, és ti szolgáltok nekünk. Ezt is mondta a filiszteus: Én itt most kigúnyolom Izráel csatasorait. Állítsatok szembe velem valakit, hogy megvívjunk egymással! Amikor meghallotta Saul és egész Izráel a filiszteusnak ezt a beszédét, megrettentek, és igen féltek. Dávid annak az efráta embernek volt a fia a júdai Betlehemből, akinek Isai volt a neve, és nyolc fia volt. Ez az ember Saul idejében már öreg volt ahhoz, hogy bevonuljon a férfiakkal. De Isai három nagyobbik fia hadba vonult Saullal. Annak a három fiának, akik hadba vonultak, ez volt a neve: az elsőszülötté Eliáb, a másodiké Abinádáb, a harmadiké pedig Sammá. Dávid volt a legkisebb. A három nagyobb elment Saullal. Dávid el-ement Saulhoz, de visszatért, hogy apjának juhait legeltesse Betlehemben. A filiszteus pedig megjelent reggelenként és esténként, és kiállt negyven napon át. Egyszer ezt mondta Isai a fiának, Dávidnak: Vidd el testvéreidnek ezt a véka pörkölt gabonát meg ezt a tíz kenyeret, és szaladj el a táborba testvéreidhez. Ezt a tíz sajtot pedig vidd el az ezredesnek, és tudd meg, hogy jól vannak-e a testvéreid, és hozz tőlük valami jelet. Az Élá-völgyben vannak ők, ahol Saul és az izráéli férfiak harcban állnak a filiszteusokkal. Felkelt tehát Dávid korán reggel, rábízta a nyáját egy bojtárra, felszedelőzködött, és elment, ahogyan Isai parancsolta neki. Amikor eljutott a szekértáborig, éppen akkor fejlődött csatarendbe a sereg harci zaj közepette. Csatarendbe állt Izráel is, meg a filiszteusok is: egyik csatasor a másikkal szemben. Dávid rábízta holmiját arra, aki a főszerelést őrizte, és a csatasor felé futott. Odaérve megkérdezte bátyjait, hogy jól vannak-e. És miközben beszélgetett velük, előállt a filiszteusok csatasorából a Gátból való harcos, a Góliát nevű filiszteus, és most is ugyanúgy beszélt, Dávid pedig meghallotta. Amikor az izráéli férfiak meglátták azt az embert, mindnyájan elfutottak előle, mert nagyon féltek. Ezt mondták az izráéliek: Láttátok ezt az embert, aki előállt? Azért állt elő, hogy csúfolja Izráelt. Ha akadna olyan ember, aki megölné,

gazdagon megajándékozná a király, még a leányát is hozzáadná, és fölmentené apjának a házát Izráelben minden szolgálat alól. Akkor ezt mondta Dávid a mellette álló embereknek: Mi történik majd azzal az emberrel, aki megöli ezt a filiszteust, és megmenti Izráelt a gyalázattól? Mert ki ez a körülmetéletlen filiszteus, hogy gyalázni meri az élő Isten seregét? A nép pedig elmondta neki szóról szóra, hogy mi történik azzal, aki ezt levágja. Amikor a legidősebb bátyja, Eliáb hallotta, hogy Dávid az emberekkel beszélget, haragra gerjedt Eliáb, és ezt mondta: Minek jöttél ide, és kire bíztad azt a néhány juhott a pusztában? Tudom, hogy vakmerő vagy, és rosszban töröd a fejed. Csatát akarsz te látni, azért jöttél ide. Dávid ezt felelte: Ugyan mit követtem el? Hiszen ez csak beszéd volt! És elfordult tőle egy másikhoz, és az is ugyanazt mondta, meg a hadinép is ugyanúgy válaszolt neki, mint az előbb. Amikor meghallották, mit beszélt Dávid, jelentették Saulnak, ő pedig magához rendelte. Dávid ezt mondta Saulnak: Senki se csüggedjen el emiatt, elmegy a te szolgád, és megvív ezzel a filiszteussal. De Saul ezt mondta Dávidnak: Nem mehetsz el, hogy megvívj ezzel a filiszteussal, mert még fiatal vagy, ő pedig harcedzett férfi fiatal kora óta. Dávid azonban így felelt Saulnak: Pásztor volt a te szolgád apja juhait mellett, és ha jött egy oroslán vagy medve, és elragadott egy bárányt a nyájából, utánamentem, leterítettem, és kiragadtam a szájából. Ha pedig ellenem támadt, megragadtam a szakállánál fogva, leterítettem, és megöltem. Leterítette a te szolgád az oroszlánt is, a medvét is: így jár majd ez a körülmetéletlen filiszteus is, mint azok közül bármelyik, mivel csúfolta az élő Isten seregét. Azután ezt mondta Dávid: Az ÚR, aki megmentett engem az oroslán és a medve karmától, meg fog menteni ennek a filiszteusnak a kezéből is. Saul így felelt Dávidnak: Menj el, az ÚR legyen veled! És felöltöztette Saul Dávidot a saját ruhájába, a fejére rézsisakot tett, és páncélba öltöztette. Felkötötte Dávid Saul kardját is a ruhája fölé, és járni akart, mert még nem próbálta. Ekkor azonban Dávid ezt mondta Saulnak: Nem tudok én ezekben járni, mert nem próbáltam. Le is vetette Dávid ezeket. Kezébe vette a botját, és kiválasztott a patakból öt sima kövecskét; beletette azokat a pásztortáskájába, a tarisznyájába, és parittyával a kezében közeledett a filiszteushoz. A filiszteus is elindult, és egyre közelebb jött Dávidhoz, és előtte ment a fegyverhordozója. Amikor a filiszteus rátekintett, megvetően nézett Dávidra, mert fiatal volt, pirospozsgás és jó megjelenésű. És ezt kérdezte a filiszteus Dávidtól: Hát kutya vagyok én, hogy bottal jössz ellenem? És szidni kezdte a filiszteus Dávidot Istenével együtt. Ezt mondta a filiszteus Dávidnak: Gyere csak ide, hadd adjam testedet az égi madaraknak és a mezei vadaknak! Dávid így felelt a filiszteusnak: Te karddal, lándzsával és dárdával jössz ellenem, de én a seregek URának, Izráel csapatai Istenének a nevében megyek ellened, akit te kicsúfoltál. Még ma kezembe ad az ÚR, leváglak és a fejedet veszem, a filiszteusok seregének a hulláit pedig még ma az égi madaraknak és a mezei vadaknak adom. És megtudja mindenki a földön, hogy van Isten Izráelben. És megtudja az egész egybegyűlt sokaság, hogy nem karddal és lándzsával szabadít meg az ÚR. Mert az ÚR kezében van a háború, és ő ad a kezünkbe benneteket. Amikor a filiszteus nekikészült, és egyre közeledett Dávidhoz, Dávid is kifutott gyorsan a csatásorból a filiszteus elé. Belenyúlt Dávid a tarisznyájába, kivett belőle egy követ, a parittyájával elröpítette, és úgy homlokra találta a filiszteust, hogy a kő belefúródott a homlokába, és arccal a földre zuhant. Dávid tehát erősebb volt a filiszteusnál, bár csak parittyája és köve volt. Legyőzte a filiszteust, és megölte, pedig nem volt kard Dávid kezében. Azután odafutott Dávid, rálépett a filiszteusra, fogta annak a kardját, kihúzta a hüvelyéből, megölte vele, és levágta a fejét. Amikor látták a filiszteusok, hogy meghalt a vitézük, megfutamodtak. Ekkor elindultak az izráeliek és júdaiak, és csatakiáltással üldözték a filiszteusokat a völgy irányában egészen Ekrón kapujáig. Ott feküdtek a filiszteusok halottai a Saaraim felé vivő úton egészen Gátig és Ekrónig. Azután visszatértek Izráel fiai a filiszteusok üldözéséből, és kifosztották a táborukat. Dávid pedig fogta a filiszteus fejét, és Jeruzsálemba vitte, fegyvereit pedig otthon helyezte el. Amikor látta Saul, hogy kiment Dávid a filiszteus ellen, ezt kérdezte a hadseregpáncsnoktól, Abnértől: Abnér, kinek a fia ez az ifjú? Abnér így felelt: Az életedre mondom, ó király, hogy nem tudom. Akkor ezt mondta a király: Kérdezd akkor meg, hogy kinek a fia ez az ifjú. És amikor visszajött Dávid azután, hogy levágta a filiszteust, fogta őt Abnér és Saul elé vezette. A filiszteus feje még a kezében volt. Saul megkérdezte tőle: Kinek a fia vagy, te ifjú? Dávid így felelt: Szolgádnak, a betlehemi Isainak a fia vagyok.

Egyszerűen a történet fonalát követve szeretnék néhány nagyon lényeges bibliai igazságról beszélni, hogy a mi szívünk is felbátorodjon minden Góliátként elénk tornyosuló és fenyegető akadály legyőzésére, és felkészüljünk az előttünk álló harcokra.

1. Góliát „csak” egy óriásira nőtt filiszteus

Ekkor kilépett a filiszteusok seregéből egy kiváló harcos, név szerint Góliát, aki Gát városából való volt. Magassága hat könyök és egy arasz volt. Fején rézsisak volt, öltözete pikkelyes páncél, páncélja ötezer sekel súlyú rézből volt.

Tudom, hogy ez egy nagyon magától értetődő megállapítás, mégis szeretnék egy kulcsfontosságú igazságot felmutatni Isten igéjéből.

Góliát magassága kb. 2,7 méter volt, a rajta lévő páncél súlya a bibliai leírás szerint kb. 82 kg-ot nyomott, tehát már a megjelenésében is egy elég durva fenyegetést hordozott ez a filiszteus harcos. Ez párosult egy óriási mértékű erőszakossággal és arroganciával és Istennel szembeni gyűlölettel, aminek teljesen természetes következménye lett az, hogy amikor Izráel katonái meglátták ezt az ellenséges harcost, rögtön tele lett a gatyájuk, és félelmükben még a saját nevüket is elfelejtették, nemhogy azt, amit Isten megígért nekik.

Góliát az Isten népét fenyegető kihívás. Góliát a fenyegetés, a győzelem akadálya, az Isten gyalázásának a forrása, a félelmek és az abból fakadó harcképtelenség okozója. És a mi életünkben is időnként megjelennek az ilyen Góliátok, az ellenség hatalmas és félelmetes vitézei, erősségei, kísértései, fenyegetései, hogy bennünket is harcképtelenné tegyenek, megfosszanak az ígéreteinktől, a győzelmeinktől, az örökségünkötől.

De Góliát csak egy óriásira nőtt filiszteus. És ebből két nagyon lényeges és nagyon bátorító tény fakad, amit egy életre próbáljunk megjegyezni és a hitéletünkbe beépíteni, mert ha ezt megtesszük, akkor sok ilyen kínos és vesztes helyzetből menekülhetünk meg.

Az első tény az, hogy ha mi engedelmesek vagyunk Istennek, ha folyamatosan az Ő utasításai szerint élünk, akkor a Góliátok meg sem szülehetnek az életünkben! Amit most elmondok, az tulajdonképpen az előzménye a Dávid-Góliát történetnek, méghozzá egy sok száz évvel korábbi, de mindent meghatározó előzménye.

Lapozzunk a **Józsué 13,1-6-hoz**:

Amikor Józsué megöregedett, és megvénült, ezt mondta neki az ÚR: Te megöregedtél, megvénültél, pedig még igen sok birtokba veendő maradt az országban. Ez van még hátra az országból: a filiszteusok egész területe és a gesúriaké mind; az Egyiptomtól keletre fekvő terület, Sihórtól észak felé a kánaániakhoz tartozó Ekrón határáig; a filiszteusok öt fejedelme: a gázai, asdódi, askelóni, gáti és ekróni; továbbá az avviak... (folytatódik még a felsorolás – a 6 versben ezt mondja Isten:) Én magam űzöm ki őket Izráel fiai elől.

A filiszteusok földjét Isten Izráelnek ígérte örökségül. Ez a kiindulási pont! És láttátok, ebben a felsorolásban szerepel az a Gát nevű város is, ahonnan Góliát származott. Ez az Ígéret Földje volt, amit Isten Izráelnek ígért. Azonban Izráel nem követte Isten utasításait, állandóan csak lázadt, a maga útját kereste, aminek az lett a vége, hogy ha a **Bírák 1:27-től** kezdjük olvasni a Biblia beszámolóját, folyamatosan azzal fogunk szembesülni, hogy – idézem:

De Manassé nem tudta birtokba venni...
Efraim sem űzte ki...
Zebulón sem űzte ki...

Ásér sem úzta ki...

Naftáli sem úzta ki...

Dán törzsét az ellenség meg már le sem engedte a hegyekből...

Vereség vereség hátán, kudarc kudarc hátán, mert Izráel nem engedelmeskedett, nem állt helyt egészen a győzelemig, hanem volt, akivel az ingyen munkaerő miatt, másokkal a szép lányok miatt egyeztek ki, és Izráel ahelyett, hogy birtokba vette volna az Ígéret földjét, egy csomó helyen kiegyezett az ellenséggel, és nem irtotta ki őket. És itt pontosan a filiszteusok területeiről és városairól van szó! Amikor Izráel megtehetette volna, hogy kiirtsa Isten ellenségeit, mert még nem voltak túl erősek és túl sokan, akkor nem tette meg, hanem már akkor összebékült velük. Aztán szépen lassan nőttek és nőttek, és a végén már nem bírtak velük, és évszázadokkal később ebből a magból megszületett az óriás Góliát, aki halálra rémisztette Izráelt.

Értitek, miről van itt szó?! Ha kicsiben, amikor még könnyen legyőzhető lett volna az ellenség, nem irtjuk ki, hanem összebékülünk vele, akkor előbb-utóbb akkorára nő, mint Góliát, és akkor már nemigen lehet bírni vele! Mi tehát a végső tanulság ebből? Barátaim, Góliátnak nem is lett volna szabad megszületnie! Ha Isten népe engedelmeskedik Istennek, Góliát soha nem születik meg! És ez pontosan így van a mi életünkben is! Ha mi engedelmisségben járunk, és a bűnöket már akkor kiirtjuk az életünkben, amikor még csak kicsiny legyőzhető kísértések, akkor sosem fognak olyan hatalmasra nőni, amik megkötöznek, uralmuk alá hajtanak, és megfosztanak bennünket az örökségünktől és a győzelmeinktől! Ha nem akarsz Góliátokkal találkozni, soha ne engedd az ellenséget és a bűnt megnőni az életedben! Ez a biztos megoldás. Ha ezt Izráel megtette volna, akkor az 1Sámuel 17 nem lenne benne a Bibliában!

A másik tény pedig ezzel kapcsolatban az, hogy bár Góliát lehet három méteres izomkolosszus, de akkor is „csak” egy filiszteus, és ez őt eleve vereségre determinálja. Mert Isten ellensége mindig vereségre van rendeltetve. Egyszerűen a filiszteus a Bibliában MINDIG legyőzhető! Mert nem a filiszteusok Isten kiválasztott népe, hanem akkor Izráel volt, most pedig a Jézus Krisztusban megváltottak azok! És az ilyenek ellen nincs kárhóztatás, az ilyenek lába alá van vetve a Sátán, az ilyenek Jézus Krisztusban eleve győztesek minden ellenség felett! Természetesen van ennek a győzelemnek feltétele, mégpedig a hit és a hitnek megfelelő cselekedet, amit a Biblia engedelmisségnek nevez. Ha ez a kettő megvan, akkor a Góliátoknak soha nem lesz esélye győzni Isten népével szemben! Elhiszitek ezt? Isten igéje mondja!

1János 4,4

Ti Istentől valók vagytok, gyermekeim, és legyőztétek őket (az antikrisztusokat és Isten minden ellenségét), mert nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van.

2. A harc tétje mindig a szolgaság

Így állt ki, és odakiáltott Izráel csatasorainak: Miért vonultatok ki, és készültetek fel a harcra? Nézzétek, én filiszteus vagyok, ti pedig Saul szolgálói! Válasszatok ki magatok közül egy embert, hogy síkra szálljon velem! Ha le tud győzni, és megöl engem, akkor mi leszünk a ti szolgálátok; de ha én győzöm le, és én ölöm meg őt, akkor ti lesztek a mi szolgálóink, és ti szolgáltok nekünk.

Nem tudom, tudjátok-e, hogy jelenleg a földünk egyharmada háborús övezet. Megdöbbszem, amikor erről olvastam, a HVG Kiadó jelentetett meg egy könyvet „50 tény, amely megrengethetné a világot” címmel. A harmadik évezred küszöbén az emberiség egyharmada még mindig háborút visel. Azonban szellemi síkon a föld 100%-a háborús övezet! És ez legalább ugyanannyira komoly és véres háború, mint amit Afrikában, Ázsiában vagy bárhol másutt vívnak az emberek. Csakhogy míg azok a háborúk területi autonómiáért, nemzeti függetlenségéért, anyagi javakért vagy földi hataloméért folynak, addig a szellemi háború tétje a lelkünk! És egy dolog teljesen bizonyos: hogy azokon a területeken, ahol emberek fizikailag is ölik egymást, ott mindenütt a Sátán seregei már megnyerték a szellemi háborúkat, mert az Ördög az, aki embergyilkos kezdettől fogva, és ahol lőporfüst takarja el az eget fizikailag, ott már régen sötétség van a szellemi síkon is.

A Biblia egyértelmű tanítása az, hogy a világunk egy szellemi hadszíntér, ahol a harc tétje az, hogy ki szolgál kinek. És ez alól a harc alól senki sem bújhat ki! Mert aki otthon marad, és nem fog fegyvert, az is döntött valahogy, és a szellemi harcban a vesztesek oldalára állt. Lehet, hogy ezzel egy látszólagos békességet elérhetett, de Jézus beszél arról a **Lukács 11:21-ben**, hogy az erős fegyveres népe is békében él, és itt egyértelműen a Sátánról van szó, csak hogy ez egy látszatbékesség, amely a halálba és a vereségbe való beletörődés.

Góliát világosan beszél: én filiszteus vagyok, ti pedig izraeliták vagytok. Én is tudom, kit szolgálok, ti is tudjátok, kit szolgáltok. De álljunk meg egy pillanatra: ez valóban így van? Ennek a filiszteusnak volt egy erőteljes és biztos identitása. Igaz, hogy a rossz oldalon állt, de ott legalább két lábon állt. Isten népére azonban nem mindig jellemző ez az erős, határozott identitás, hogy ugyanilyen bátran kiállna, és kikiabálna a világnak, az ellenségnek is, hogy én Isten szolgálója vagyok! Pedig valakinek a szolgálatában állunk. És erről is világosan tanít a Biblia: vagy a Sátán szolgálói vagyunk a bűn által, vagy Isten szolgálói vagyunk a Jézus Krisztusban nyert üdvösség által. És nincs középút meg semleges svájci terület! Szellemileg legalábbis ilyen nem létezik. Tehát még mielőtt a harc elkezdődne, mindenkinek el kell döntenie, melyik oldalon is áll. Ez identitás-kérdés. Láttuk már, és fogunk is még ezzel a témával foglalkozni, hogy a helyes identitás létfontosságú feltétele a győzelemnek.

És hadd folytassam azzal, hogy a harc kimenetele és tétje is az, hogy kit fogunk szolgálni! Ha győz a gonosz, győz a bűn, győz a kísértés, és felfakadnak az átkok forrásai az életünkben, és akkor lesz belőle egy sátáni uralom az életünkben. Azonnal talán nem is lesz ez észrevehető, de előbb-utóbb vasiga lesz belőle, megkötözöttség, leuralás, és végső esetben megszállás lesz a vége ennek az állapotnak.

A másik lehetőség, hogy Isten győz! Akkor pedig áldások fakadnak fel, győzelem, növekedés, megsokasodás és élet lesz a győzelem velejárója.

Sokat fogunk tanulni az identitásról, a szellemi harcról, de már most az elején szeretném tudatosítani: a földünk, az életünk, ha akarjuk, ha nem, háborús övezet. És ennek a háborúnak a tétje – ahogyan Góliát is megfogalmazta – az, hogy ki szolgál kinek.

3. A Sátán leghatásosabb fegyvere a félelemkeltés

Ezt is mondta a filiszteus: Én itt most kigúnyolom Izráel csatasorait. Állítsatok szembe velem valakit, hogy megvívjunk egymással! Amikor meghallotta Saul és egész Izráel a filiszteusnak ezt a beszédét, megrettentek, és igen féltek.

A félelem a Sátán egyik leghatékonyabb fegyvere Isten népe ellen. Mert a félelem is a hitnek egy fajtája, méghozzá a negatív irányú hit, a Sátán ígéreteiben való hit, amely ugyanúgy felszabadítja és láthatóvá teszi ezeket a negatív ígéreteket, mint az Istenbe vetett hit Isten ígéreteit. A félelem annyira fontos téma, hogy a bibliaiskolában egy külön tanítást szentelünk ennek a témának. De már most, a legelején fel kell készülnünk arra, hogy a félelem lelkét megoltsuk a szívünkben, mert mi nem a félelem lelkét kaptunk, hanem az Istentől való lelket, ami a Szentlélek! De amikor bejön az ember életébe a félelem, az mindig magával hoz egy csomó más bűnt is, mert a félelem tipikusan az a bűn, amely soha nem jár egyedül, és ezzel behozza az életünkbe a vereségeket. Ezért soha ne engedj a félelemnek, és soha ne cselekedj félelemből, hanem mindig hitből cselekedj!

Nagyon röviden: a félelem a hit negatív, sátáni formája. Minden hit hallásból fakad, a hallás pedig beszédből, vagy Isten beszédének a hallgatásából, akkor abból üdvözítő hit lesz, vagy a Sátán beszédeinek hallgatásából, amiből félelem, átok és kárhozat lesz. De azt neked kell eldöntened, hogy kire hallgatsz! Én azt tanácsolom neked, hogy soha ne hallgasd Góliát beszédeit, a bűn, a vádlás, a félelemkeltés ördögi beszédeit. Hogyan tudsz védekezni? Kétféleképpen. Az egyik, hogy nem hallgatsz végig az ilyen beszédeket, bedugod a füled, kikapcsolod azokat a csatornákat az életedből, amelyeken keresztül ezek a beszédek bejöhettek, megszakítasz minden kapcsolatot az ördögi beszédek forrásaival. Ez az egyik, amit tenned kell. A másik pedig, hogy nyomd el az ördögi beszédeket a te pozitív beszédeiddel, amely az imádság beszéde, a hit beszéde, a bizonyágtétel beszéde, az Isten ígéjének megvallása és az evangélium továbbadása. Fojtsd bele a szót a Sátánba Isten beszédével, mert az mindig erősebb és az mindig legyőzi a gonosz beszédeket!

Itt is megtehetette volna. Csakhogy Izráel népe nem az Isten ígéreteinek beszédeire hallgatott, hanem Góliát beszédeit hallgatta, aminek a végeredménye a félelem, a rettenet, a harcképtelenség és a gyalázat lett.

4. Dávid oda megy, ahol harcolnak

Egyszer ezt mondta Isai a fiának, Dávidnak: Vidd el testvéreidnek ezt a véka pörkölt gabonát meg ezt a tíz kenyeret, és szaladj el a táborba testvéreidhez. Ezt a tíz sajtot pedig vidd el az ezredesnek, és tudd meg, hogy jól vannak-e a testvéreid, és hozz tőlük valami jelet. Az Élávölgyben vannak ők, ahol Saul és az izráeli férfiak harcban állnak a filiszteusokkal. Felkelt tehát Dávid korán reggel, rábízta a nyáját egy bojtárra, felszedelőzködött, és elment, ahogyan Isai parancsolta neki. Amikor eljutott a szekértáborig, éppen akkor fejlődött csatarendbe a sereg harci zaj közepette... Dávid rábízta holmiját arra, aki a fölszerelést őrizte, és a csatasor felé futott.

Megjelenik a színen Dávid, ennek a történetnek a főszereplője, és rögtön megtudunk róla egy nagyon lényeges dolgot. Méghozzá azt, hogy Dávid oda megy, ahol harc folyik.

Tudjátok, azt látom az egyházban, hogy Isten népe nemigen szeret harcolni. Szívesebben ül a páholyban, és nézi, hogy harcolnak mások, de nem mindenki megy oda, ahol harcolni kell. Sőt, a többség nem megy! A jóléti nyugati keresztények többsége nem kel fel hajnalonként, hogy órákat imádkozzon és közbenjárjon, nem böjtöl, nem tesz bizonyosságot a környezetében, nem hirdeti az evangéliumot, nincs konkrét és felelős szolgálata, nem tölt be szükségeket, és egy jelentős része még arra a szintre sem jut el, hogy rendszeresen gyülekezetbe járjon, adakozzon és legalább ott csináljon valamit. A keresztények többsége ma már nem harcol. És tudjátok, mi ennek a következménye? A rengeteg erőtlenség, veszteség, a beszűkülés, a létszámfogyás, a templomok kongó kiüresedése, az imaházak bezárása, a kevés harcos gyors kiégése, a hiteltelenség és a hitetlenség. Ami általános jellemzője többek között a magyar ekklésiának is.

Dávid oda megy, ahol harcolnak Istenért. Ez a természetfeletti győzelem alapja és kiindulási pontja. Annyira egyszerű ez: ha Dávid otthon marad, sosem éli át azt, hogy egyetlen parittyával beírja magát a történelembe, és megdicsőíti Istent. Tudjátok, mi történik, ha otthon maradsz? Két dolog történhet. És a te számodra, az otthon maradó számára mind a kettő rossz végeredménnyel jár. Az első következménye annak, ha nem harcolsz, ez a rosszabbik rossz, hogy Isten népe miattad szenved vereséget! Hiába áll föl a legyőzhetetlen hadvezér az ellenséggel szemben, ha a serege nem jön el a csatába! És minden otthonmaradó gyengíti Isten hadseregét. Minden olyan hívő ember, aki kibújik a harc alól, gyengíti a gyülekezetet, és hozzájárul a Sátán győzelméhez, az átkokhoz, a kifosztottsághoz, a gyümölcstelenséghez, a vereségekhez! Ez a rosszabbik rossz, mert ezért számon leszel kérve!

A jobbik rossz – de ez is rossz! – hogy Isten népe győzelmet szerez nélküled is, csakhogy te kimaradsz a győzelemből! És ezzel együtt kimaradsz a dicsőségből, kimaradsz az örökségből, kimaradsz a természetfeletti megtapasztalásából, az örömből, abból a nagyon erős közösségből, amit csak azok értenek, akik együtt harcoltak, és akiknek az élete egymástól függ. A kisebbik rossz, hogy ha otthon maradsz, kimaradsz a győzelmekből. És álmodozol nagy győzelmekről, néha keménykedsz otthon a saját portádon, de a valóságban egy gyáva, hasznavehetetlen, hitvány parazita vagy Isten népén. Bocsássatok meg ezekért a kemény szavakért, de háborús időben az ember nem finomkodik. És most háborús idő van, a pokol már itt dübörög körülöttünk a médiában, a közéletben és a személyes vagy családi életünkben, az emberek kárhoznak el, sosem volt nagyobb a kereszténység iránti közöny és elutasítás, ráadásul az utolsó időkben vagyunk, úgyhogy nem érünk rá finomkodni. Háborús időszakban élünk, és a tét a körülöttünk élő emberek lelke és jövője. És az a hívő ember, az gyülekezet, amelyik nem eszköz Isten kezében az emberek üdvösségre segítésében, az eszköz a Sátán kezében az emberek kárhozatba jutásában! Ezt Spurgeon mondta, és nagyon egyetérték vele. Mert ha nem vállalod a harcot imádságban, közbenjárásban, ha nem lehet rád számítani, nem szól a bizonyágtétele, még otthon vagy a munkahelyeden sem mondd el senkinek az evangéliumot, ha nem hozol áldozatokat, ha nem vállalsz szolgálatot, ha elásod azt, amit Isten azért adott, hogy megsokszorozd, akkor csak egy hitvány szolga vagy, aki méltó az ítéletre! Ébresztő, barátaim! Dávid oda megy, ahol háború van. Neked is ott a helyed!

5. Soha ne szokj hozzá a vereségekhez!

Odaérve megkérdezte bátyjait, hogy jól vannak-e. És miközben beszélgetett velük, előállt a filiszteusok csatatorából a Gátból való harcos, a Góliát nevű filiszteus, és most is ugyanúgy beszélt, Dávid pedig meghallotta... Amikor az izráeli férfiak meglátták azt az embert, mindnyájan elfutottak előle, mert nagyon féltek... Akkor ezt mondta Dávid a mellette álló embereknek: Mi történik majd azzal az emberrel, aki megöli ezt a filiszteust, és megmenti Izráelt a gyalázattól? Mert ki ez a körülmételetlen filiszteus, hogy gyalázni meri az élő Isten seregét?

Annyira találó ez a szituáció: Isten harcedzett veteránjai ott állnak tehetetlenül, félelemtől remegve az ellenség előtt, erre jön a „friss hús”, körbenéz, nem érti az egészet, és megkérdezi: „Tessék mondani, miért van ez így? Hiszen ez egyáltalán nem természetes!” Szerintem Dávid nagyon meg volt döbbenve a saját népe tehetetlenségén és félelmén. És Isten népe ma is sokszor ugyanilyen csalódást okoz annak, aki naívan betér, mert azt hiszi, hogy Isten népe más, mint a világ. Bejön, körbenéz, és kimegy, mert amit lát, az nem sokban különbözik attól, amit máshol is találhat. Mert félelmek közt élő, bizonytalan, tehetetlen és vesztes embereket minden utcáson lehet látni. És ha már jövünk Istenhez, ott nem ilyenekkel szeretnénk találkozni.

Megint két fontos tanulságot szeretnék levonni.

Az első, hogy Isten népe elfogadta magától értetődőnek ezt az egész helyzetet. Ha jön egy nagyra nőtt filiszteus, vagy egy nagyra nőtt probléma, kihívás, támadás, akkor természetes, hogy veszítünk, hogy félünk, hogy túrnunk kell az ellenség gyalázkodását és a vereséget. Isten népe nagyon könnyen hozzászokik a Góliátokhoz, a vereséghez, a legyőzött állapothoz és a félelmekhez. Nagyon hamar elfogadja természetesnek az ellenség győzelmeit és a saját tehetetlenségét. De te soha ne szokj hozzá a vereségekhez! Ez soha nem természetes állapot az Istennel való közösségben! A Sátán nagyon szeretné ezt elhíttetni az egyházzal, mert ha lemondunk arról, hogy mi győztesek vagyunk, ha eleve lemondunk a sikeres missziókról, a megtérők sokaságáról, az ébredésekről, akkor a Sátán biztonságban van, mert nem fenyegetjük a kárhozát birodalmát. Csak szokj hozzá a veszteségekhez és a saját tehetetlenségedhez, mert amíg kikerülöd a harcot, addig a pokol erői dolgozhatnak a te szemed előtt, és te nem jelentesz fenyegetést a Sátán missziós munkájára. Pedig Isten általad akarja lerontani az Ördög munkáit, általad akar dicsőséget szerezni, általad akarja a mennyek országát építeni. Téged nem a félelemre, a kiszolgáltatottságra vagy a kifosztottságra hívtak el, és nem is arra, hogy végignézd tehetetlenül a Sátán győzelmeit és diadalát! Amíg hit általi engedelmisségben élsz, addig te győztes vagy minden Góliát felett! Ámen? Az **5Mózes 28,13-ban** ezt olvassuk Isten ígéreteként:

Elsővé tesz téged az ÚR, nem utolsóvá (Károliban: fej leszel, nem farok), mindig fölül leszel, és nem alul, ha hallgatsz az ÚRnak, Istenednek a parancsolataira, amelyeket ma megparancsolok neked, hogy megtartsd és teljesítsd azokat.

A másik nagy tanulság, hogy amikor Isten népe hozzászokik a kifosztottsághoz, a vereséghez, az ellenség diadalához, akkor mindig a friss hívők, a kívülről megtértek fognak új tüzet hozni az egyházba! Sok ébredés és gyülekezeti megújulás történetét tanulmányoztam át, és arra jutottam, hogy egyetlen igazán hatékony gyülekezetformáló tényező létezik: a nagyszámú megtérő. Ahol elkezdnek bejönni a gyülekezetbe az üdvözülők, ott a gyülekezet régi tagjai is megújulnak, a struktúrák is megújulnak, és visszajön a harci kedv is. De ehhez kell Dávidnak ez az egyszerre naív és egyszerre radikális hite, amely győzelmet szerez.

6. Soha ne hagyd magad eltántorítani!

Amikor a legidősebb bátyja, Eliáb hallotta, hogy Dávid az emberekkel beszélget, haragra gerjedt Eliáb, és ezt mondta: Minek jöttél ide, és kire bíztad azt a néhány juhót a pusztában? Tudom, hogy vakmerő vagy, és rosszban töröd a fejed. Csatát akarsz te látni, azért jöttél ide. Dávid ezt felelte: Ugyan mit követtem el? Hiszen ez csak beszéd volt! És elfordult tőle egy másikhoz, és az is ugyanazt mondta, meg a hadinép is ugyanúgy válaszolt neki, mint az előbb.

Sajnos Dávidnak nem csak Góliáttal kellett megküzdenie, hanem előtte a saját testvérel és a saját népével is. Szomorú tapasztalatom az, hogy a vereségben, félelemben élő harcképtelen és gyümölcstelen hívők kivetik maguk közül azt, aki nem olyan, mint ők. Ha valahol ébredés van, ha valahol csodák történnek, ha valaki többet tapasztal és nagyobb kijelentéseket kap, mint ők, akkor az már gyanús. De Isten soha nem a kritizáló, vádoló, gyanúsítgató, negatív szemléletű keresztényeket használta az ébredésben!

Szomorú, hogy Isten népe ahelyett, hogy Góliátok ellen harcolna, egy befelé irányuló polgárháborút vív. Csak végig kell nézni a magyar ekklésián: a felekezetek gyűlölködnek és féltékenykednek, veszekednek a morzsákon, ellenséget látnak a másokban, kegyességi, hatalmi és egyházpolitikai háborúk dúlnak kivétel nélkül minden felekezetben, és a gyülekezetek is megosztottak, klikkek, érdekcsoportok, kegyességi irányzatok törik széjjel az egységet minden szinten. A pásztorok veszekednek és irigykednek, a gyülekezetek versengenek, és ha valahol feltűnik egy tehetséges szolgáló, akkor rögtön elindulnak a pletykák és a rágalmak, a támadások és a szurkálások ahelyett, hogy az imádságok, a közbenjárások, az áldások fakadnának fel. Barátaim, nincs mit csodálkozni azon, hogy nem jön az áldás és nem jön az ébredés! Mert ahol Isten népe összetéveszti az ellenséggel a saját testvérét, amíg arra van ideje, hogy az ekklésián vagy a gyülekezeten belül csatázzon a saját bajtársaival, de az ellenség ellen, a bűn ellen, a missziómezőn, az imádságban nem hajlandó harcolni, addig nem hogy áldások és gyümölcsök nem lesznek, hanem egyenesen csak az átkok fognak szaporodni, miközben a Sátán nevet rajtunk, a világ meg csak gúnyosan legyint felettünk.

Nem csak Góliát, Dávid saját testvére is csak a negatív beszédeket szórja. És ez ellen is ugyanúgy kell küzdeni, mint a Góliát gyalázkodása és félelemkeltése ellen: ne hallgasd az ilyen beszédeket, és semmiképpen ne válaszolj rá ugyanazzal az indulattal, vagy fojtsd bele a szót az ilyen testvérbe azzal, hogy hangosan elkezdesz imádkozni érte, elkezded áldani őt, elkezdesz bizonyosságot tenni neki, ígéket megvallani. Tudd azt, hogy a vádlás mindig a sátáni lelkületből fakad, amivel az ördög nagyon sok egyébként jó hívő embert is meg tud fertőzni úgy, hogy ráadásul észre sem veszi, és neked nem a testvéredet kell ítélned vagy gyűlölnöd, hanem azt a bűnét, amellyel megoltaná benned a harci kedvet és a Szentlélek munkáját! Ezt soha ne engeddd! Ha nem tudod meggyőzni őt, akkor fordulj el tőle. Ne foglalkozz vele. Dávid is ezt tette. De ne menj bele az ilyen párbajra hívásokba, ne keveredj bele az egyházi polgárháborúba, hanem te mindig koncentrálj arra, hogy a Góliátok ellen küzdj, és Istennek felelj meg, ne a támadó testvéreidnek.

7. A győzelem kulcsa a helyes összehasonlítás

Amikor meghallották, mit beszélt Dávid, jelentették Saulnak, ő pedig magához rendelte. Dávid ezt mondta Saulnak: Senki se csüggedjen el emiatt, elmegy a te szolgád, és megív ezzel a filiszteussal. De Saul ezt mondta Dávidnak: Nem mehetsz el, hogy megívj ezzel a filiszteussal, mert még fiatal vagy, ő pedig harcedzett férfi fiatal kora óta

Képzeljétek el ezt a párbeszédet: odaáll Dávid, aki az átlagnál alacsonyabb Saul király elé, aki az átlagnál jóval magasabb, és a pásztorlegény azt mondja a tapasztalt királynak, hogy „nem kell kétségbeesni, majd én elintézem”. Mit gondoltok, Saul kibírta ezt mosolygás nélkül? Szerintem nem. És ki is mondja a véleményét: nincs esélyed!

Amikor Isten népe a természetfeletti síkról lecsúszik az emberi síkra, akkor beköszönt az üres és tradicionális vallásosság kora, amely mindig vereséggel és terméketlenséggel jár együtt. Ezt Dávid látja – csak Saul király nem látja, meg az egész Izráel nem látja! Ők már régen vakok Istenre. Már régen csak a földi síkon látnak. Látják Góliátot, 2,7 méter, látják Dávidot, aki talán volt 1,7 méter, kivonják a kettőt egymásból, és az eredmény 1 méter a filiszteus javára. Ugyanezt megcsinálják az életkorral, az izommennyiséggel, a harci tapasztalattal, a katonai képzettséggel, és minden összehasonlításból a filiszteus jön ki győztesen. És megszületik a reális végeredmény: Dávid, nincs esélyed!

Csakhogy Isten nem reális, hanem irreális! Isten nem a természeti síkon mozog, hanem a természetfeletti síkon. Ez az, amit Izráel már régen nem lát. És nagyon-nagyon rossz összehasonlítási módszert követtek.

Mert Saul Góliátot Dávidhoz méri hozzá, és az eredmény Dávid számára elég százalmasra sikeredett. Dávid azonban Góliátot Istenhez méri hozzá, és ennek az eredménye viszont Góliát számára százalmas!

A helyes összehasonlítás a győzelem vagy a vereség kulcsa. Ha jönnek a problémák, a támadások, az ellenségek, a körülmények az életedben, és ezeket saját magadhoz méred, abból nagyon könnyen lesz félelem, keserűség, frusztráció, tehetetlenség és vereség. De ha ezeket nem magadhoz méretezed, hanem elkezded ezeket Istenhez méretezni, rögtön megváltoznak az arányok, és kiderül, hogy Istenhez képest a legnagyobb ördögi támadás vagy a legrosszabb helyzet is porszemnyi és pillanatnyi dolog. És ez téged felszabadít, hitre motivál, bátorságot ad, közel visz Istenhez, imádságra vagy hálaadásra ösztönöz – és győztes leszel. Csak ne felejtse el, hogy Isten irreális, természetfeletti Isten, és mindenben Ő legyen a mérce! Az egyetlen helyes minta és viszonyítási mérték számunkra a mennyei minta! Amíg ahhoz méretezünk, nagy baj nem lehet. Ha azonban elkezdünk a látható dolgokhoz méretezni, ha azokra tekintünk, azok határozzák meg az életünket és a döntéseinket, akkor csak a vereségek várnak ránk.

8. A hit beszéde

Dávid azonban így felelt Saulnak: Pásztor volt a te szolgád apja juhaj mellett, és ha jött egy oroslán vagy medve, és elragadott egy bárányt a nyájából, utánamentem, leterítettem, és kiragadtam a szájából. Ha pedig ellenem támadt, megragadtam a szakállánál fogva, leterítettem, és megöltem. Leterítette a te szolgád az oroslánt is, a medvét is: így jár majd ez a körülmetéletlen filiszteus is, mint azok közül bármelyik, mivel csúfolta az élő Isten seregét. Azután ezt mondta Dávid: Az ÚR, aki megmentett engem az oroslán és a medve karmától, meg fog menteni ennek a filiszteusnak a kezéből is.

Amikor Dávidot szembesítik a realitásokkal, az esélytelenséggel, akkor két dolgot tesz. Először bizonyosságot tesz a korábbi győzelmeiről, utána pedig megvallja, hogy nem a saját erejében bízik, hanem Istenben. A realitásokkal, a testvéri lebeszélésekkel és az emberileg kilátástalan helyzetekkel szemben mindig ezzel a két fegyverrel lehet harcolni: a bizonyosságtétellel és a megvallásokkal. Mert ezek mindig a hit beszédei.

Dávid bizonyosságtételében érdemes egy fontos bibliai törvényre is odafigyelni, és ez a növekedés vagy a sáfárság törvénye. Ha a kicsin hű vagy, több és nagyobb adatik neked. És ez nem csak az anyagi javak kezelésére vonatkozik, hanem például a harcokra is. Ha a kicsi harcokat meg tudod harcolni úgy, hogy győztesen jössz ki belőlük, akkor felkészült leszel a komolyabb csatákra is. De ha a kicsikben is elbuksz, esélyed sincs a komolyabb ellenségekkel szemben.

Dávid itt pontosan erről tesz bizonyosságot. Hogy sok kisebb csatát sikeresen megharcolt már, bár ezek sem voltak azért jelentéktelenek, hiszen itt oroslánról és medvéről van szó, amiket Dávid a szakállánál fogva ráncigált és terített le. Dávid eddig is harcolt, igaz, nem Góliátokkal, de a kisebbekben már győzelmet vett, és ezen is győzelmet fog venni. Miért? Mert sem akkor, sem most nem magában bízik, hanem a legyőzhetetlen Istenben. És ez már a hit megvallása: így jár ez a filiszteus is, nem is járhat másképpen, de nem azért, mert Dávid olyan erős, hanem mert olyan dolgot csinál, amit nem lehet bukás nélkül megúszni: káromolja Isten és az Ő népét. Ez a harc nem is végződhet másként, csak Góliát bukásával. Ezt Dávid tudja, ki is mondja, és ezért teljesen nyugodt és biztos a dolgában. Persze érthetetlen, hogy ugyanezt nem tudta Izráel királya és egész hadinépe – de van ilyen.

Tehát jegyezd meg, hogy amikor szembekerülsz a lehetetlen helyzetekkel és a realitásokkal, amelyek ellened szólnak, a bizonyosságtételed és a hitvallásod minden helyzetet meg tud fordítani, mert Isten, akiről a bizonyosságtételed és a hitvallásod szól, minden helyzetet meg tud fordítani!

9. Ne vedd fel mások ruháját!

Felöltöztette Saul Dávidot a saját ruhájába, a fejére rézsisakot tett, és páncélba öltöztette. Felkötötte Dávid Saul kardját is a ruhája fölé, és járni akart, mert még nem próbálta. Ekkor

azonban Dávid ezt mondta Saulnak: Nem tudok én ezekben járni, mert nem próbáltam. Le is vetette Dávid ezeket.

Megint jön a jóakarató, de emberi elgondolás: Saul beöltözteti Dávidot a saját páncéljába. Saul ruhája azonban nem Dávid ruhája. Nem is tud benne járni, és ha rajta marad, biztos bukás várt volna rá. Dávidnak dávidi módon kell harcolnia.

Ma a szűkölködő és morzsákon élő gyülekezeteket nagyon megkísérti az, hogy elmenjen a nagy mennyei turkálóba, és mások levetett ruhái között turizzon magának egy olyat, ami másoknak is jó volt. Ez az egyik legáltalánosabb hiba ma az egyházban. Valahol ébredés van, győzelmek vannak, és a többiek elkezdik másolni azokat a módszereket, alkalmakat, struktúrákat, amik másutt másoknak bejöttek. Ha látunk egy dicső harcost, elkezdünk kiabálni, hogy „nekem is olyan ruha kell”, mint ahogyan a gyerekek felveszik a 7-es számú brazil Ronaldo mezt, és máris Ronaldonak képzelik magukat. Még mondják is a téren, amikor fociznak: „én vagyok Ronaldo”. Na itt tart ma az egyház egy jó nagy része. Ha látjuk a Willow Creek vagy a Saddlebeeki Gyülekezet sikereit, akkor nosza kezdjük el mi is ugyanúgy berendezkedni, és majd mi is megachurch leszünk. Vagy látjuk, hogy a Hillsong Gyülekezetnek milyen dicsőítő zenekara van, akkor nincs más dolgunk, mint egy ugyanolyan összehozni, Hillsong-nótákat énekelni, és nálunk is rögtön kitör az ébredés. Ha Bonnke kiabálva betegekért imádkozik, akkor nekünk is meg kell tanulni ezt a módszert, majd mi is rendezünk mindenféle Tűz-konferenciákat, és akkor majd nálunk is jönnek a gyógyulások. Vagy ha megtanulunk ugyanúgy prédikálni, mint Cseri Kálmán, akkor tolongani fognak az istentiszteleteinken az emberek. Barátaim, ezek mind a Saul ruhái! Ezek mások ruhái! Bill Hybelsé, Rick Warrené, a Hillsongé, a Pasaréti reformátusoké – de nem a mienk! Az ébredést nem lehet importálni, sem Argentínából, sem a karizmatikus vagy akármilyen más gyülekezetektől! Nem arról van szó, hogy nem tanulhatunk tőlük, vagy nem vehetünk át dolgokat! Csak nehogy a ruhában bízunk! Ma a legáltalánosabb tévedése a misszióban gondolkodó gyülekezeteknek, hogy módszerekben bíznak. Ha majd mi is azt csináljuk, ami máshol ébredést hozott, akkor az nálunk is ébredést hoz. De hiába van eredeti mezünk, attól még nem leszünk Ronaldová vagy Beckhammá! Hiába venné fel Dávid Saul páncélját, az önmagában nem hozna győzelmet neki. Sőt, a más páncélja, mivel nem az ő méretére készült, sokkal inkább csak gátolná, és akár még a vereségének is oka lenne.

Soha ne módszerekben bízz! Soha ne ébredési receptekbe bízz! Hanem mindig Istenben bízz! Öltözz fel a saját ruhádba, keresd meg a saját utad, készülj fel a saját harcaidra, nézz szembe a saját ellenségeiddel, legyél hű a saját kisebb feladataidban, mert te nem tudsz más erejével, más felkészültségével, más ügyességével, más módszereivel győzelmet elérni, csak a sajátodéval! Ne félj, Isten Veled lesz – mert Ő nem a páncélokhoz és a módszerekhez kötötte a jelenlétét, a hatalmának működését, a Szentlelkének erejét, hanem mindig emberekhez!

10. A Sátán támadásaival szemben mindig Isten fegyvereivel harcolj!

Kezébe vette a botját, és kiválasztott a patakból öt sima kövecskét; beletette azokat a pásztortáskájába, a tarisznyájába, és parittyával a kezében közeledett a filiszteushoz. A filiszteus is elindult, és egyre közelebb jött Dávidhoz, és előtte ment a fegyverhordozója. Amikor a filiszteus rátekintett, megvetően nézett Dávidra, mert fiatal volt, pirosposztag és jó megjelenésű. És ezt kérdezte a filiszteus Dávidtól: Hát kutya vagyok én, hogy bottal jössz ellenem? És szidni kezdte a filiszteus Dávidot Istenével együtt. Ezt mondta a filiszteus Dávidnak: Gyere csak ide, hadd adjam testedet az égi madaraknak és a mezei vadaknak! Dávid így felelt a filiszteusnak: Te karddal, lándzsával és dárdával jössz ellenem, de én a seregek URának, Izráel csapatai Istenének a nevében megyek ellened, akit te kicsúfoltál. Még ma kezembe ad az ÚR, leváglak és a fejedet veszem, a filiszteusok seregének a hulláit pedig még ma az égi madaraknak és a mezei vadaknak adom. És megtudja mindenki a földön, hogy van Isten Izráelben. És megtudja az egész egybegyűlt sokaság, hogy nem karddal és lándzsával szabadít meg az ÚR. Mert az ÚR kezében van a háború, és ő ad a kezünkbe benneteket.

A Góliátokkal szemben egyetlen módon lehet 100%-os biztonsággal győzni: Isten nevével! Az Újszövetségben Jézus nevével! Természetesen ez nem valamiféle szómágia, hanem ez a Jézus Krisztusba vetett hitnek megfelelő cselekedeteket jelenti. Hogyan lehet győzni?

Zakariás 4:6

Nem erővel és nem hatalommal, hanem az én Lelkemmel!

1János 5:4

Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.

Hogyan harcolt Péter és János a betegség, a szegénység és az átok ellen?

A názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel, és járj!

ApCsel 3:6

Hogyan harcolt Pál apostol a démonokkal szemben:

Parancsolom neked Jézus Krisztus nevében, hogy menj ki belőle!

ApCsel 16:18

A látható fenyegetések ellen harcolj mindig a hittel! De tudd, hogy soha nem a hit fog győzelmet adni, hanem mindig a legyőzhetetlen Isten ad győzelmet, akire a hited irányul, és akit a hiteddel magad mellé állítasz a harcban. Tanuld meg ezt az igeverset, és legyen ez megvallásod, ha jön a Góliát a te életedben is:

Kolossé 2:15

Isten lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Jézus Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.

Ez az Isten a te szövetségesed, akit felszabadítasz a hited által az életedben.

A Sátán harcmodora elég könnyen kiismerhető. Mit csinál Góliát? Hazudik, fenyegetőzik, félelmeket gerjeszt, eltereli a figyelmet Isten ígéreteiről és megbénít. Ha te ezeket a beszédeket hallgatod, veszíteni fogsz. De ha hittel szembeszállsz Góliáttal, ha a názáreti Jézus Krisztus nevével harcolsz, akkor mindig győzni fogsz!

Mit jelent ez a gyakorlatban? Öt kicsi kövecskét vett Dávid – és ezek jelképezhetik azokat az irreális fegyvereket, amelyekkel Isten népe minden támadást és fenyegetést le tud győzni:

1. Isten ígéjének megvallása
2. bizonyágtétel
3. imádság és böjt
4. Isten törvényeinek betartása – vagyis a folyamatos engedelmisségben járás
5. a hitből fakadó cselekedetek.

Mondok mind az ötre igeverset is bizonyággul:

Efézus 6:17 – Isten Igéjének győzelme

Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde.

Jelenések 12:11 – a bizonyágtétel győzelme

Legyőzték őt a Bárány vérével és bizonyágtételük igéjével azok, akik nem kímélték életüket mindhalálig.

Zsoltárok 50,15 – az imádság győzelme

Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.

1Krónikák 22:13 – az engedelmisségben járás győzelme

Sikerrel jársz (azaz győztes leszel), ha megtartod és végrehajtod azokat a rendelkezéseket és törvényeket, amelyeket az ÚR Mózes által parancsolt Izráelnek. Csak légy erős és bátor, ne félj, és ne rettegj!

Zsidó 11:33-34 – a hitből fakadó cselekedetek győzelme

Ezek hit által országokat győztek le, igazságot szolgáltatottak, ígéreteket nyertek el, orozlánok száját tömték be, tűz erejét oltották ki, kard élétől menekültek meg, betegségből épültek fel, háborúban lettek hőssökké, idegenek seregeit futamították meg

Emberileg lehetetlen helyzetben, a nálad nagyobb ellenségekkel szemben mindig harcolj természetfeletti módon! Ne akarj emberi erővel harcolni, mert annak kétes lesz a kimenetele. De ha kéznél van és bevetésre kész ez az öt szellemi fegyvered, akkor a Góliátoknak nem lesz esélye a győzelemre ellened! Ámen!

11. A hitnek mindig van következménye

Amikor a filiszteus nekikészült, és egyre közeledett Dávidhoz, Dávid is kifutott gyorsan a csatásorból a filiszteus elé. Belenyúlt Dávid a tarisznyájába, kivett belőle egy követ, a parittyájával elröpítette, és úgy homlokra találta a filiszteust, hogy a kő belefúródott a homlokába, és arccal a földre zuhant. Dávid tehát erősebb volt a filiszteusnál, bár csak parittyája és köve volt. Legyőzte a filiszteust, és megölte, pedig nem volt kard Dávid kezében. Azután odafutott Dávid, rálépett a filiszteusra, fogta annak a kardját, kihúzta a hüvelyéből, megölte vele, és levágta a fejét. Amikor látták a filiszteusok, hogy meghalt a vitézük, megfutamodtak.

Mivel erről a témáról is lesz egy teljes tanítás, most csak egyetlen mondatban foglalom össze: a hit több, mint reménység – a hit mindig a még nem látható, de Isten által megígért dolgok láthatóvá tétele. Ha a hitünk láthatóvá válik a hitnek megfelelő cselekedeteinkben, annak mindig természetfeletti következményei lesznek! Dávid nem csak szövegelt, hanem a hitvallása szerint cselekedett. És a hitnek megfelelő cselekedete hatásos, gyors és eléggé látványos győzelemhez vezetett. És barátaim, egyetlen kövecske elég volt az ötből a győzelemhez! Csak élj vele! Sok kereszténynek marad elméleti a hite, mert soha nem lesz belőle cselekedet. Azt mondja, imádkozok érted – aztán nem imádkozik. Azt mondja, missziózok – de senkinek nem tesz bizonyosságot. Azt mondja, olvasom a Bibliát – de nem tart meg belőle mindent, csak ami nem kerül túl nagy áldozatba. De az elméleti hit nagyon veszélyes dolog ám, mert az mindig csak elméleti győzelmeket fog hozni, nagyon is gyakorlati és valóságos vereségekkel együtt!

Dávid nem állt ki Izráel elé, hogy kioktassa őket, mit csinálnak rosszul, hogyan kéne jól csinálni – de sok ilyen hívő van, akinek ez nagyon megy – hanem először kimondja a hit beszédeit, azután pedig aszerint is cselekszik. És győz! Akire ugyanez jellemző, az a győzelemben is hasonlítani fog Dávidra! De az elméleti hit soha nem ad győzelmet.

Jakab 2:26

Mert ahogyan a test halott a lélek nélkül, ugyanúgy a hit is halott cselekedetek nélkül

12. A győzelem a legjobb motiváló tényező

Ekkor elindultak az izráeliek és júdaiak, és csatakiáltással üldözték a filiszteusokat a völgy irányában egészen Ekrón kapujáig.

Sokszor lehet hallani azt a kifogást, hogy egyedül, vagy csak ketten hárman vannak, akik többre vágnak egy-egy gyülekezetben, akik hisznek az ébredésben, és úgysem lesz változás. Egy fecske nem csinál nyarat – idézgetjük, és azt hisszük, hogy ezzel nagyon alázatosak vagyunk. Pedig az igazság az, hogy csak hitetlenek

vagyunk. Aki úgy gondolja, hogy az ő egyszemélyes megújulása és győzelme úgysem ér semmit, jegyezze meg egy életre Dávidnak ezt a történetét! Mert itt pontosan arról van szó, hogy amikor az egész izráeli hadsereg bénán és tehetetlenül nyöszörög, akkor egyetlen ember győzelme meg tudja változtatni az egész hadsereget! Egyetlen ember egyetlen természetfeletti győzelme lelket tud önteni a megfásult, a hitetlen, a harcképtelen, a megalázott Izráelbe! Istennek elég egyetlen ember, hogy felrázzon egy egész hadsereget! És Istennek az a kihívása most feléd, azt üzeni ma neked, hogy legyél Te ez az ember! Legyél te a saját gyülekezeted Dávidja! Mert ha te győzöl, akkor felbátorodnak azok is, akik látják a győzelmedet, és visszatér beléjük a harci láz, az erő, és felkelnek a tiszteletükből, és végre azt teszik, ami a dolguk: űzik az ellenséget, és meghódítják az Ígéret földjét! Nincs jobb motiváló tényező a győzelemnél! És egyetlen ember elég az egész nép győzelméhez! Legyél te ez az ember! Legyél te Isten eszköze, amely által elhozza a Góliátok bukását és a dicsőséges győzelmet! Isten ma Dávidokat keres. És Isten most téged hív a harcba! Mi a válaszod?